

Η ΜΙΚΡΗ ΧΡΥΣΑΛΛΙΔΑ

ΙΑΡΚΩΣ, όταν συναντούσε τον Γκάρου στο δρόμο, ή Φαίηθ ένοιωσε την καρδιά της να χτυπά πιο γρήγορα, χωρίς κι' αυτή να ξέρει γιατί. 'Απαντούσε στο χαριτωμένο του με μιά έλαφρη κλίση του κεφαλιού, χαμηλώνει τὰ μάτια της και προσπερνούσε.

Η Φαίηθ ήταν ή μοναχοκόρη ενός μέλους της Ιεραποστολής του Κουϊμάσλα, του πάστορος Τζέιμς Γκέουνορ κι' ήξερε ποιά ήταν ή γενική γνώμη, μεταξύ των κυριών της αποστολής τουλάχιστον, για τον Γκάρου Γουέτ. Τόν έκριναν πολύ άσχηρά για τίς τοιμηρές θεωρίες του και τόν αδιάντροπο φλέρτ του με τὰ κορίτσια.

Μά, παρ' όλ' αυτά, ή Φαίηθ ένοιωσε μιά άνεξήγητη παραχή, όσάκις αντίκριζε τόν γελαστό βλέμμα του νέου. Δέν μπορούσε να μή παραδεχθί, πώς παρ' όσα κι' άν έλεγε ανέναντί του, ό Γκάρου ήταν ένας όρατος νέος με συμπαιθητική φυσιογνωμία. 'Αλλά κι' αυτός, επειδή ήξερε πολύ καλά ποιά ήταν ή γνώμη των άλλων, κι' είχε παρατηρήσει πώς ή νέα προσπαθούσε με τήν ψυχρή στάση της απέναντί του να τόν αποφεύγει, χαμογέλουσε με τόν άσπυρό ύπνο της άθώας παιδιούλας Συγχρόνως θαύμαζε ή δροσερή έπιδερμίδα της, τὰ μεγάλα βαθυγάλατα ματια της και τὰ καλογομαμένα χείλη της. Σε κειτόταν πώς ήταν άληθεια κρίμα να οκεπαζόνταν τὰ καλοτιγμένα πόδια της, με χοντρές, ραμθακερές κάλτσες.

—Μά τήν πιστι μου, μουριούριζε, άν αυτή ή μικρούλα ήταν καλά ντυμένη, θά φαίνονταν οάν οσστή κουκλίτσα!...

Ό Γκάρου πέρασε τήν ήμέρα εκείνη στο γραφείο του. 'Ενα πλοίο είχε έρθει από τόν Πόουονς. 'Αφές για να φορτώσει ζυλεία, κι' ός τόν βράδυ ό νέος ήταν πολύ άπασοχηλμένος. 'Ετσι δέν τού έμενε καιρός να σκεφθί τή μικρούλα της άποστολής, παρά μονάχα τόν βράδυ, όταν πέρασε από τόν σπίτι της 'Ιζαμπελ Ντάουνινγκ, τής κόρης του προέδρου.

Η 'Ιζαμπελ λασιάζει τή μόδα κι' ή άλλες κυρίες της μικρής παροικίας έσπευδαν να τήν μιμηθούν. 'Ηξερε τήν αξία της και καμάρωνε, γιατί ό Γκάρου φλερτάρει μαζί της κι' έκανε τίς άλλες νέες να ζηλεύουν. 'Ωστόσο, τελευταία, ή νέα ήταν στενοχωρημένη, γιατί ό Γκάρου περιωριζόταν στο φλέρτ, χωρίς να τή ζητήσει άκόμα οέ γάμο. 'Απόψε όμως ήταν χαρούμενη και μόλις τόν ειπε τού φώναξε:

—'Ω, Γκάρου, τί νουίζεις ; Ό μπαμπάς μου άνήγγειλε πώς σε καμιά είκοσαρία μέρες, θά έρθη στο λιμάνι μας ένα πολεμικό. Θά μείνει είκοσιτέσσερες ώρες και θά καλέσουμε οέ τοιά τούς αξιωματικούς τού πλοίου. Κατόπιν θά χορέψουμε.

Η νέα δέν έκρυβε τή χαρά της για τόν ευχάριστο γεγονός, τόν όποιο θά έδινε κάποια ποικιλία τήν μονότονη ζωή τους. Συλλογιζόταν πώς άν φλερτάρει με τούς νεαρούς αξιωματικούς, θά έκανε τόν Γκάρου να ζηλεύη, κι' ίσως τότε εκείνος, άποφασίζει να τής φανερώσει τόν αίσθημά του. 'Αλλά κι' ό Γκάρου, ό όποιος δέν είχε βρθί στην 'Ιζαμπελ τόν βαθύτερο αίσθημα που ποθοδσε, σκέφθηκε πώς άσφαλός ή 'Ιζαμπελ θά φλερτάρει με τούς αξιωματικούς κι' έτσι κι' αυτός θά έβρισκε μιά πρόφασι για να διακόψει τίς σχέσεις του μαζί της.

—Ευτυχός έχουμε πολύ χώρο εδώ, εξακολούθησε ή νέα. Θά καλώσω λοιπόν όλη τήν παροικία και τὰ μέλη της άποστολής άκόμα... 'Αλήθεια, μιά μικρούλα, ή Φαίηθ Γκέουνορ, είναι χαριτωμένη κι' άφελής. Προχθές ήρθε να μ' έπισκεφθί και ήρραμε τόν τοιά μαζί. 'Εγως να μού φέρουν εκείνη τή στιγμή, τήν παραγγέλα πού είχα κάνει στο Παρίσι. 'Επρόκει να έβλεπες τή Φαίηθ! 'Εμεινε έκστατική μπροστά στα φορεμάτά μου. Τής φάνηκε καταπληκτικό, γιατί έλαδα τόσα ζεύγη μεταξωτές κάλτσες. Τό βλέμμα της ήταν γεμάτο θαυμασμό και πόθο και με κόπο συγκρατιόμουν για να μή γελάσω.

Ό νέος ζώρωσε τὰ φρόδια του και με δυσσρέσκεια ειπε :
—Γιατί δέν της χαρίζεις ένα ζευγάρι μεταξωτές κάλτσες ;
—Τί κάθεσαι και λές ; Δέν χρειάζονται λούσα οέ μιά φουχούλα της άποστολής!

—Γιατί ; Κοριτσάκι είναι κι' αυτό, και θά τήν ευχαρισώσες. Φορεί κάτι άπαίσιες χοντρές κάλτσες, πού παραμορφώνουν τὰ όμορφα πόδια της.

Η 'Ιζαμπελ άγριοκτύπησε τόν νέο. 'Ωστε ειχε προσέξει τὰ πόδια της Άλλης!

—Πη! Μή σκοτίζεσαι για' αυ'

τή, ειπε, αυτή έχει άλλον προορισμό, κι' άν παντρευτή, ρά παρά κανέναν πάστορα...

—Κι' όμως άν αυτή ή μικρούλα ντυνόταν καλά, θάταν χαριτωμένη. 'Εχει οπάνια μάτια, κι' όταν γελά σχηματίζεται ένα λακκάκι στο μάγουλο που είναι τέλεια! Πολλά κορίτσια θά ήσαν ευτυχισμένα άν τού είχαν...

—'Οπωσδήποτε, ο' αυτή ή φταγούλα πηγαίνει χαμένο! ειπε ή νέα περιφρονητικά.

—Μά τήν πιστι μου, θαρρώ πώς τήν ζηλεύεις! φώναξε ό νέος γελάοντας.

—'Εγώ ; Νά ζηλεύω αυτή ; Άστειεύσεαι, Γκάρου! 'Ωστόσο, άρκετά μιλήσαμε για' αυτή. 'Ας αλλάξουμε κουβέντα.

—'Είπε ώρα να πηγαίνω. 'Ιζαμπελ, ειπε ό νέος, γιατί πρέπει να ιδώ τόν καπετάνιο του φορτηγού, προτού φύγει... Καλή νύχτα, άγαπητή μου, και σκέψου αυτό που σου είπα. Χάρισε ένα ζευγάρι μεταξωτές κάλτσες στη μικρή Φαίηθ.

—Καληνύχτα, Γκάρου! άπάντησε ή νέα φουρκισμένη. 'Η ουσήτης αυτή ειχε παρέδωο άπόβλεμμα. 'Εκανε τόν Γκάρου να σκεφθί τή Φαίηθ και τού κέντισε τήν έπιθυμία να τήν ιδή καλοντυμένη. 'Ετσι, όταν βρέθηκε άπάνω στη γέφυρα του φορτηγού με τόν καπετάνιο, αφού ειπαν δσα είχαν να πούν για τίς δουλειές τους, ό νέος ρώτησε :

—Δέν μού λές, καπετάνιε, ή γυναίκα σου βρίσκεται στη Νέα 'Ορλεάνη ;

—Ναι, γιατί ρωτάς, φιλε μου ;

—Γιατί ήθελα να σου ανάθεσω κάποια παραγγελία. Ό νέος μίλησε πολλή ώρα με τόν πλοίαγο και τού έξηγησε τί ήθελε να κάνει. 'Εκείνος όσον τόν άκούγε, γελάδσε και στο τέλος του ειπε πώς ήταν πρόθυμος να τόν βοηθήσει.

—Τό φορέμα πρέπει να είναι άσπρο με λίγη μπλε γαριτυόρα για να ταριάζει με τὰ μάτια της, έπρόσθεσε ό Γκάρου. Χρειάζεται και μιά μεγάλη καπελλάνια, πού να ταριάζει με τόν φορέμα και μη έχασας να στείλεις κι' έξη ζευγάρια μεταξωτές κάλτσες. Θέλα να πάς στο καλυτερο κατάστημα της Νέας 'Ορλεάνης. 'Η νέα ειχε περίπου τόν ίδιο άναστήμα και οά σωμα της γυναίκας σου. Σε είκοσι μέρες πρέπει να βρίσκονται εδώ. Κατάλαδες ;

—Κατάλαβα, αλλά επιτρέπεται στην κόρη ενός πάστορα να δεχθί τέτοιο όδρω άπ' ένα νέο ;
—Μά δέν θά ξέρη ποιάς της έστειλε τήν τουαλέττα, άπάντησε ό νέος γελάοντας.

Η μικρή πόλις τού Κουϊμάσλα ήταν άνάστατη. 'Η μολιότερες ειχαν έργασθί έντακτικά τίς τελευταίες δεκαπέντε μέρες για να προσφάσουν ν' άνταποκριθούσιν τίς παραγγελίες των κυριών. Τό πλοίο, τόν όποιο έκανε τήν τακτική συγκοινωνία, ειχε άράξει στο λιμάνι κι' ειχε έρθει τόν ταχυδρομείο. Λίγο παρέκει, τόν πολεμικό, πού με τόση άυπομονησία τόν περίμεναν οι κάτοικοι τού Κουϊμάσλα, ειχε ρίξει κι' αυ' τόν την άγκυρα του.

—'Η μόνη ίσως, πού κύτταζε τόν πλοίο με κάποια στενοχωρία, ήταν ή μικρούλα Φαίηθ Γκέουνορ. 'Από τήν ήμέρα πού ειχε δθί τίς τουαλέτες της 'Ιζαμπελ, ειχε άντιληφθί πόσο φτωχικά κι' άκομψα ήταν τὰ δικά της φορεμάτα. Διότασε μάλιστα άν έπρεπε να δεχθί τήν πρόσκλησι της κόρης τού προέδρου. Άναπολούσε τώρα, τήν πρωινή συνάντησί της με τόν Γκάρου κι' άναρωτιόταν, γιατί τόχα ό νέος, άντλ να τήν χαϊρετήση άπλάς, τήν ειχε σταματήσει στο δρόμο, για να τή ρωτήση μεταξύ άλλων, άν θά ήγνηαιε στην άπογευματινή δεξίωσι τών Ντάουνινγκ ;... Τι τόν ενδιέφερε άν εκείνη θά ήγνηαιε ή όχι ;...

'Εκείνη τή στιγμή, και άνέλπιστο δίκωμο τούς συλλογισμούς της. 'Ενας μικρός ίθαγενής έφανε ένα μεγάλο κουτί, τόν όποιο και τίς παρέδωσε. Παραξενευμένη ή Φαίηθ, διάβασε τήν επιγραφή :

—Μίς Φαίηθ Γκέουνορ, Οίκημα 'Αποστολής, Κουϊμάσλα. Με τρεμάμενα χέρια, ή νέα άνοιξε τόν κουτί και κατάπληκτη κύτταζε τόν περιεχόμενο του. 'Υπήρχε ένα έξοχο φορέμα άπόζορβιτάς άσπρη, γαριρισμένη με μικρά μπουκετάκια από μωσώιτες, μιά μεγάλη σκιερή καπελλάνια από λεπτή ψάβα στολισμένη με τὰ ίδια μπουκετάκια τού φορεμάτος, κι' έξη ζεύγη μεταξωτές κάλτσες. Με τέλειή χαρά, ή Φαίηθ έβγαλε τόν άπλό τριτίνο φορεμάκι της και φόρεσε τόν άνέλπιστο όδρω. Κατόπιν έσπευσε στο γραφείο τού πατέρα της.

—Φαίηθ, παιδί μου! φώναξε κατάπληκτος ό άναθός πάστορ. 'Η τουαλέττα σου είναι όπέοσχη, μόνη σου τήν έρραμες ; 'Αλλ' (Η συνέχεια εις τήν σελ. 703)

"Αρχιε ή διαομηί του Β' άριστοουργήματος τών περιοδικών μας, τού 'Ευαγγελίου του 'Ερωτος". ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ, 'Ιού

• Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΔΑΣ •

Σπεύσατε να τόν προμηθευθήτε με 4 δελτία τών περιοδικών μας και 8 δρχ.

Συνεχίζεται επίσης ή διαομηί τού Α' έρωτικού άριστοουργήματος τού ΑΛΦΟΝΣΟΥ ΚΑΡ :

• ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΙΛΥΡΕΣ •

Η ΜΙΚΡΗ ΧΡΥΣΑΛΛΙΔΑ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 697)

λά το καπέλλο; Πού το βρήκες;..

—Τί λές, μπαμπά; Έκανε ή νέα εύθυμα. Πώς ήταν δυνατόν να είναι μόνιμο του τέτοιου φόρεμα! 'Αστειεύεσαι βέβαια! 'Οχι, είναι όμορφο. Πιστεύω πως μου τ'άρεσε. Η 'Ιζαμπελ Ντάνουινγκ. Φαίνεται κατάλαβε πόσο επιθυμούσα να φορέσω κι' εγώ μία όμορφη τουαλέτα και γι' αυτό μου έκανε αυτή την έκπληξη.

—Είπε μεγάλη καλωσύνη εκ μέρους της, κόρη μου, και πρέπει να την ευχαριστήσεις πολύ.

—Φυσικά! Μονάχα τ'α παπούτσι μου.. Δεν είναι κατάλληλα, μπαμπά..

—Χμ! Δεν ταιριάζουν βέβαια με μεταξωτές κάλτσες. Πρέπει να πάς ν' αγοράσεις αμέσως ένα ζευγάρι γοθόκια και με ψηλά τακούνι μάλιστα. 'Η χρυσαλλίδα βλέπω, έγινε όμορφα πεταλούδα!.. Κι' εγώ που δ'όμοια ακόμα ένα μικρό κοριτσάκι, πρόσθεσε ο πάτωρ με στοργή.

***

Στις τρεις εκείνο το απόγευμα, ή μεγάλες σάλλες του προξενείου, ο κήπος κι' ή βεράντες ήταν γεμάτες κόσμο. 'Ο πρόξενος δέχονταν τους καλεσμένους του. 'Η κόρη του, ντυμένη με μία θαυμασία ρόζ τουαλέττα, φλερτάρει μ' έναν νεαρό αξιωματικό.

Ο Γκάρου, αφού θεσπασθήκε πως ή παραγγελία του είχε φθάσει στα χέρια της Φαίθ, πήγε στο σπίτι του προξένου, κι' ανήσυχος γύριζε από τη μία αθούσα στην άλλη κι' αναρωτιόταν αν ή μίς Γκένιουρ θά έρχεται... 'Όλα τ'α μέλη της άποστολής είχαν φθάσει και μονάχα ο γέρο-Γκένιουρ κι' ή κόρη του δεν είχαν φανή ακόμα... 'Εξαφνω όμως τότε είδε! 'Η νέα στάθηκε μία στιγμή δεξιά, κοντά στον πατέρα της. Τό πρόσωπό της έλαμπε από χαρά, τ'α μάγουλά της είχαν πάρει ένα βαθύ χρώμα, κι' ήταν τόσο χαριτωμένη, ώστε ο Γκάρου στάθηκε έκστατικά και την κούταζε.

Τριγύρω του άκουγε τ'α επαινετικά λόγια των καλεσμένων και τους δάξιαματικούς, ο όποιοι ρωτούσαν ποιά ήταν ή χαριτωμένη αυτή νέα και ζητούσαν να τους τή συστήσουν.

'Η δεξίωσις είχε μεγάλη έπιτυχία κι' οι καλεσμένοι έφραγαν και διασκέδασαν ως τ'ο βράδυ. 'Όλοι έμειναν κατάπληκτοι με τή χάρι και τή όμορφη της Φαίθ. 'Ο Γκάρου χόρευε επαινηλημμένος μαζί της, με τ'ο συναίσθημα πως ήταν δική του, πως δικαιοματικώς τού άνηκε. 'Η "Ιζαμπελ τή χαριέτητος ψυχρά στην άρχη και κατόπι δεν τή μιλήσε πειά όλη τή βραδεία. 'Η Φαίθ όμως άνύποπτη κούταζε μ' εδνωμοσύνη τήν νέα, τήν όποια θεωρούσε φίλη της, κι' ήταν άνυπόμομη να βρή τήν ευκαιρία να τή ευχαριστήσει. Άνυ-τρες φορές, ο Γκάρου είδε τ'ο βλέμμα της "Ιζαμπελ καρφωμένο με κακία άπάνω στη μικρή Φαίθ και κρυφά χαμογέλλουσε.

Τέλος ένας-ένας οι καλεσμένοι άρχισαν να φεύγουν. Τό πολυμικό θά έφευγε τ'α μεσάνυχτα. 'Ο Γκάρου είχε μείνει τελευταίος και σκεφτόταν στα σκοτεινά, πίσω από τ'ο παράθυρο τού γραφείου. Ξαφνικά είδε τή Φαίθ, ή όποια, ενώ είχε φύγει προτύτερα με τόν πατέρα της, έπέστρεψε τώρα και τρέχοντας ανέβαινε τ'α σκαλοπάτια της βεράντας.

—'Ω, "Ιζαμπελ, είπτε ή μικρή "Έπρεπε να έπιστρέψω για να σ' ευχαριστήσω...

—Νά μ' ευχαριστήσεις, για τί πράγμα; ρώτησε με παγερό όφος.

—Μά, "Ιζαμπελ, δεν καταλαβαίνεις, για τό...

'Ο Γκάρου, καθώς κούταζε κουμμένος στο σκοτάδι, άντελήφθη όλη τήν κακία που περιείχαν τ'α λόγια και τ'ο βλέμμα της "Ιζαμπελ. "Ήξερε πως ή νέα είχε καταλάβει ότι αυτός είχε στείλει τήν τουαλέττα της Φαίθ και φοδόνταν πως μ' ένα λόγο τις θά πίκασαν τήν άθνα μικρούλα και θά τής χαλούσε όλη τή χαρά της. Για να έμπισθή αυτό που φοδόνταν, σκέφθηκε να έπειθύ. "Άπλωσε τότε τ'ο χέρι του κι' άναποδογύρισε ένα μεγάλο βάζο με λουλούδια. 'Η δυο νέες τρώμαζαν κι' αμέσως ο Γκάρου βγήκε στη βεράντα.

—Αυτομια για τή ζημιά που έκανα, "Ιζαμπελ, είπτε ο νέος.

—Έαρροδια πως είναι σώνει! Άπάντως ή νέα με δικαιοσύνη γιατί τώρα δεν θά τολμούσε να έκφραση τήν κακία της, μπροστά τού.

—Τώρα δά, έτοιμαζόμουν να φύγω... 'Η δεξίωσις ήταν θαυμασία, δεν βρισκατε, μίς Γκένιουρ; ρώτησε ο νέος.

—'Ω, ήταν τόσο, τόσο όμορφα! φώναξε ή Φαίθ μ' ένθουσιασμό. Ποτέ ως τώρα στη ζωή μου δεν ένδοιαστήθηκα τόσο πολύ.

—'Αν μου τ'ο έπιτρέπετε, θά σ'α συνοδέψω ως τ'ο σπίτι σας, γιατί είνε άσχημα είπτε ο Γκάρου κι' αμέσως καληνύχτησε τήν "Ιζαμπελ κι' άποικακύνθηκε με τή Φαίθ.

Οι δυο νέοι κουβένιασαν εδθια, σ'ην δυο καλοί φίλοι και όταν έβασσαν στην άκροθάσασια, κάθησαν λίγο κάτω από τ'ο κοκοφοφινάκι και ο νέος είπτε:

—Φαίθ, θέλω να σου μιλήσω, μά δεν ξέρω τί λόγια ποέπει να μεταχειρισθώ για να σου έκφράσω τήν άγάπη μου. Φοδούμαι μίπως δεν βρω τ'α κατάλληλα λόγια για να μιλήσω σε μία

Η "ΜΟΙΡΑΙΑ,, ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ ΣΜΙΘ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 664)

"'Όχι, αυτή τήν πρόφορε γιάγυνακα του. Κι' είπτε, μάλιστα, τήν τώλην να τής τ'ο προτείνω. 'Η μίς Κόρντερ τον κούταζε με συμπάθεια και τού είπτε, χωρίς να διάστη:—

—Καταλαβαίνω τ'ο σκοπό σας, μά δεν θά σ'α ήθελα για σ'όζιό μου. 'Εσείς είσαστε πλασμένος για μά έλεύθερη ζωή. 'Έχετε τόσες κατακτήσεις! 'Έπειτα, είμαι βέβαιη ότι δεν θά μπορούσατε να γίνετε ένας πατός κι' άρρωσμένος σ'ένος. Και φυσικά δεν θέλω να γίνω δυστυχημένη. Προτιμώ τή άνυπόκριτη φιλία σας, από τόν άμυρόλο έρωτά σας. Με συγχωρείτε που σ'ας παραινάω, άλλα δεν έχω συνηθίσει να ε'ω μ' άνταπάτες...

Κι' από τότε ή "Έτυ Κόρντερ κούτησε τ'ο λόγο της. 'Ο έντος Στανί μάταια προσπάθησε να κατακτήσει τήν καρδιά της. Άνεγνώσθηκε άόμογη να καταφέρη και στις τρωαχτικές μάχασες, για να τού φώσουν τή συμβουλή της. "Όλες τους όμως τόν συμβούλευαν ν' άρνηση από τήν αεραβεία, αν ήθελε τή ζωή του. Κάποια μάλιστα είχε τ'ο θάρρος να τού πη ότι θά έκανε τ'ο λογικό του. Και μίπως δεν ήταν αλήθεια!... Αιδή ή Ξανθή κι' όμορφη μίς "Έτυ τον είχε άναστατώσει. Είχε χάσει τόν ίπνο του, στενοχωριόταν, δεν τόν ένδιέφερε πειά καμιά γυναίκα και μόνον ή μίς Κόρντερ ήταν ή μοναδική σκέψη του. Οι φίλοι του για πρώτη φορά φοδόνταν τον ίπνο του και δεν τόν πείραζαν πού τόν έβλεπαν να είνε και πάλι έρωτευμένος. Προσπάθησαν μάλιστα να τόν παρηγορήσουν, μά δεν τ'ο κατάφεραν. 'Ο Στανί Σμιθ είχε πληγωθή πολύ βαθειά μέσα στην καρδιά του. Και για να γίνη άόμογη τ'ο τρωαχικό τ'ο μαρτύριό του, ή Μοίρα τού έβασε άόμογη ένα πό δυατό χτύπημα. Μία μέρα είπασε ότι ή "Έτυ Κόρντερ είχε άρροβασθήκη με κάποιο βιοκίχανο. 'Ο Στανί στην άρχη νόμισε ότι θά πέθανε από τή στενοχωρία του. 'Έπειτα βεβίστησε σε μία παθολογική μελαγχολία και τέλος τρελλώθηκε. 'Έτα ο Στανί Σμιθ πλήρωσε πολύ άκριβά αυτόν τόν μεγάλο και μοναδικό έρωτά της ζωής του, τόν όποιο ζητούσε γνωρίζοντας ένα σωφό γυναικίς. 'Η "Έτυ Κόρντερ ήταν ή μόνη γυναίκα πού είχε άγαπήσει πραγματικά. Μά αυτός ο φλογέρος έρωσ που ήταν τόσο δυατός, ώστε τόν είχε οδηγίσει στο ψυχιατρείο. 'Η μίς "Έτυ, ή μ' αέικρινης και ή πό όμορφη Ξανθή γυναίκα πού είχε γνωρίσει, είχε γίνη, χωρίς να τ'ο θέλη, ή όμιός του. 'Η γυναίκα πού τού είχε σαρίσει τήν καρδιά και τού είχε πάρει τ'ο λογικό του. 'Ήταν ή αμοισιας γυναικας τού Στανί Σμιθ...

ΤΖΩΝ ΧΑΡΜΠΟΥΝ

Ο ΚΟΚΚΙΝΟΣ ΘΑΝΑΤΟΣ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 679)

τ'ην κάνη τού περιστρόφου πάνω στα ψηλά και έφερ'α χόρτα κι' άδειασε όλες τ'ες σφαίρες. Τ'α χόρτα τότε πήραν φωτιά και σε λίγο ή πυρκαλιά άπλώθηκε τριγύρω με τόν ίπιο θόρυθο πού έκαναν τ'α κόκκινα μωρηγίκα.

"Έπειτα έστρεψε κοντά στο λάκκο κι' έδωσε τ'ο χέρ. του στον άροφύλακα.

—'Εμπρός, Μορέν! τού φώναξε. Κράτα γερά!..

Και τόν τράβηξε έξω από τ'ο λάκκο.

—Σ' ευχαριστώ! τού είπτε ο Μορέν.

—Πάρε τ'ο πιστόλι σου... έκανε τότε ο κατάδικος. Είνε κ-δειο. Μά μπορείς να τ'ο ξαναγεμισής.

—Δεν μου χρειάζεται πειά!... τού άπάντησε ο άροφύλακας. Και τώρα, δρόμο!..

Κι' έξαγούρισαν κι' οι δυο στα κέτρυα.

'Ο Μορέν τότε, στην έκθειά του, έκβασε τόν ήρωήμ και τ'ην αλτοθυσία τού καταδικού. "Όταν δέ παρουσιάστηκε μπροστά τ'ο διευνητή του, τού είπτε:

—Μο' έσωσε τή ζωή, ο Μοράν. Κι' ότώσσο μπορούσε να φύγη...

"Έκείνος, κάλεσε τ'ο Μοράν και τού έσφιξε τ'ο χέρι.

—Θά ζητήσω να σου δώθη χάρις... τού όπισοέθηκε.

Κι' ή χάρις δόθηκε σ' αλήθεια στον 'Εδμόνδο Μοράν, έσπερ' από ένα μήνα.

ΜΩΡΙΣ ΡΕΝΑΡ

μικρή Ιεραπόστολο...

—'Ω, ψιθύρισε ή νέα κοκκινίζοντας, μά δεν φαντάζομαι να διαφέρω απ' όλες τ'ες άλλες γυναικίς!

—'Έχεις δικηο, άγαπημένη μου, είπτε ο νέος εδθια, κι' αμέσως τ'ην πήρε στην άγκαλιά του και τή φίλησε, χωρίς εκείνη να διαμαρτυρηθή.

Κατόπι, ο Γκάρου όμολόγησε πως αυτός της είχε στείλει τήν τουαλέττα που φορούσε και ταπεινά τής ζήτησε συγγνώμη για τ'ο θάρρος του. 'Η Φαίθ, φυσικά, άπόρησε. Νόμιζε, είπτε, πως ή "Ιζαμπελ τής τ'ην είχε στείλει και τόν ρώτησε, γιατί τ'ο έκανε αυτό;

—Πράγματι, ή "Ιζαμπελ μου έδωσε αυτή τήν ιδέα, είπτε ο νέος. "Έπιθυμούσα πολύ να σε ιδώ με μία τουαλέττα, που να ταπεινά στην όμορφη σου. Κι' όταν σε είδα απόψε, τότε κατάλαβα έσφηνικά, πως σ' αγαπούσε από τήν πρώτη στιγμή πού σε είδα. Θά με συγχωρέσης, Φαίθ, για τήν τώλη μου;

—'Ω, Γκάρου, ψιθύρισε ή νέα, ενώ τόν άγκαλίαζε τρυφερά. Είμαι τόσο, τόσο εδυχής, ήταν λαμπρά ή σκέψις σου!